

Controversa continuă

Marți, 30 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Cartea lui Iov este o descriere perfectă a conflictului care se desfășoară acum în biserică. O tabără, majoritară, susține cu înfocare teologia populară a pedepsei lui Dumnezeu. Cealaltă tabără, o minoritate neglijabilă, îndrăznește să pună în discuție poziția tradițională a bisericii, propunând o înțelegere cu totul diferită despre caracterul lui Dumnezeu, rolul și scopul legii, originea răului și reacția lui Dumnezeu față de copiii Săi rebeli.

Elifaz, Bildad, Țofar și Elihu sunt apărătorii doctrinei tradiționale, și au în spate o statornicie doctrinală care a rezistat multor secole de frământări teologice. Concepția lor despre dreptatea și autoritatea lui Dumnezeu este copiată din mentalitatea acestei lumi, care nu poate funcționa fără pedepse impuse prin lege. Pentru a supraviețui, lumea nelegiurii are nevoie de legi și autorități puternice care să aplice pedepsele. Oricât de bună ar fi o lege, lumea fărădelegii nu o apreciază decât datorită fricii generate de pedeapsă. De aceea sistemul juridic al lumii cere automat o puternică forță polițienească, un sistem de supraveghere bine pus la punct și o rețea de închisori sigure, care să garanteze o corectă aplicare a pedepselor impuse de lege.

Tabăra reprezentată de cei patru are profund respect pentru Dumnezeu, un respect dus chiar până la teama sfântă. Sunt îngroziți de ceea ce lor li se pare a fi o ușurătate nebunească în exprimările lui Iov. Ei văd în prăpădul care a venit asupra lui Iov cea mai puternică dovadă că Dumnezeu pedepsește pe oameni pentru păcatele lor.

Elifaz și prietenii nu cunosc conceptul mării controversate. Ei nu știu că Dumnezeu se află sub acuzații grave din partea unei opoziții reprezentative, alcătuită din îngerii coalizați în jurul celui mai puternic heruvim. Ei nici în ruptul capului nu ar accepta ideea că Dumnezeu a fost dispus să Se lase chemat în instanță, să-și supună cazul unei deliberări publice, pe baza dovezilor, și să suporte verdictul judecătorilor, oricare ar fi acesta. O asemenea decizie pare nebunească pentru ei, deoarece consideră că Dumnezeu este deasupra legii, iar poziția Lui de Creator Îi permite să procedeze arbitrar, fără să dea socoteală nimănui. Pentru ei nu există dreptate fără pedeapsă, așa cum nu poate exista justiție fără amenzi sau privare de libertate.

Afară de bunul simț al acestei concepții, Elifaz se sprijină și pe sugestiile unui “duh” cu înfățișare necunoscută, care susține concepția populară despre caracterul lui Dumnezeu. Spiritul sugerează că Dumnezeu este îndreptățit să mențină o dictatură în univers, deoarece nu are încredere în slujitorii Săi, care sunt plini de “greșeli” și astfel potențiali infractori până la proba contrarie (Iov 4:12-21).

Exact acestea sunt și argumentele taberei care apără în zilele noastre poziția tradițională despre Dumnezeu. Deși declarativ și sporadic recunosc tema mării controversă, ei se dovedesc la ani-lumină depărtare de acest concept unic adventist. Deși cred că Dumnezeu a fost acuzat de Satana, ei se împotrivesc vehement ideii că Dumnezeu ar putea cumva să Se lase inculpat și să apară într-un proces public, la discreția juriului universal. Ei neagă stăpânirea și controlul lui Satana asupra planetei, fiind astfel puși în situația fără ieșire de a vedea pe Dumnezeu la originea tuturor devastărilor planetare. Ei cred că Dumnezeu, fiind deasupra legii, poate folosi violența pentru a stârpi opoziția și totuși să rămână drept, adică la adăpost de orice suspiciune de călcare a legii. Ei cred că Dumnezeu va spune în final: “Da, Eu am omorât miliarde de oameni și îngeri, iar voi toți ați ajuns să înțelegeți acum că am procedat corect și că nu exista altă cale.” Așa cred ei că se va încheia istoria păcatului.

Tabăra care contestă poziția tradițională este reprezentată de Iov. Acesta, deși nu știa nici el prea multe despre marea controversă, nu este dispus să accepte implicarea lui Dumnezeu în administrarea pedepsei pentru păcat. Da, el constată prăpădul care s-a abătut asupra lui, dar respinge categoric soluția facilă că acesta este rezultatul păcatelor lui, așa cum insistau ceilalți.

Iov avea câteva concepte fundamentale la care nu putea renunța, și care îl duceau la concluzia logică pe care o apără:

- El iubea legea lui Dumnezeu pentru valoarea ei morală, pentru viața frumoasă și deplină pe care o produce aceasta. El aprecia neprihănirea nu pentru interesele egoiste ale inimii firești – teama de pedeapsă sau dorința de a fi salvat.

- Convins că Dumnezeu nu este la originea răului, el nu-și permitea să vorbească “nebunește” despre Dumnezeu, acuzându-L pentru cele ce i s-au întâmplat.

- Dacă nu Dumnezeu a produs nenorocirile, atunci cu siguranță este altcineva la originea lor: “Pământul este dat pe mâinile celui nelegiuit; el acopere ochii judecătorilor; de nu el, apoi cine altul?” (Iov 9:24). Iov nu cunoștea disputa dintre Dumnezeu și Satana, dar știa bine că “pământul este dat pe mâinile celui nelegiuit,” ceea ce astăzi este contestat de o mare parte dintre membrii bisericii. Ei cred că Dumnezeu este stăpânitorul acestei lumi, și de aici logica simplă că El este la originea dezastrelor.

Toate aceste concepte le împărtășim și noi, cei care apreciem frumusețea neprihănirii astăzi. În plus, noi am fost binecuvântați, prin Spiritul Profeției, cu o largă viziune despre marea controversă, și am acceptat lumina crescândă despre neprihănirea lui Hristos, cu totul necunoscută lui Iov. Observăm cu durere că “ochii judecătorilor” sunt acoperiți de cel rău, deși Dumnezeu face eforturi fenomenale să țină în loc vânturile pământului ca ei să vadă frumusețea neprihănirii și “slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”

Iov se întreba cu oarecare rezerve: “Dacă nu el, atunci cine altul?”

Pentru noi, aceasta a devenit o certitudine, și nu este nevoie să așteptăm mileniul ca să ne minunăm alături de nelegiuții tuturor veacurilor că “acesta este omul care zguduia împărățiile” și “prefăcea pământul într-o pustietate.”

Finalul acestei controversă, care se desfășoară acum în aproape toate comunitățile noastre, nu poate scăpa nimănui:

“După ce a vorbit Domnul aceste cuvinte lui Iov, i-a zis lui Elifaz din Teman: ‘Mânia Mea S-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov. Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov, și aduceți o ardere de tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi, și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră; căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov’ (Iov 42:7-8).